

(1919 – 1954)

ÖMER HALICI

Şehid Pilot merhum Ömer Halıcı, Risale-i Nur'da adı çokça geçen Konyalı (aslı Kığı ilçesindedir) Sabri Halıcı'nın yedi çocuğundan en büyüğüdür. Ömer Halıcı Halime hanımdan, diğer 6 kardeşi Nuriye, Feyzi, Mehdi, Şükriye Nermin, Nevin ve Hasan; Hanım ismindeki ikinci eştidir. Yani Ömer ile diğerleri baba bir, anne ayrı...

1919 Erzincan doğumlu olan Ömer Halıcı, ilk ve orta eğitimini Adana'da tamamladıktan sonra, 1941 yılında Hava Astsubay Okulundan mezun olur. 1950 yılında Risale-i Nur'u tanıyan Ömer Halıcı kısa sürede nurlara vakıf olur, çok sayıda meslektaşının hidayetine vesile olur. 1952'de Bediüzzaman hazretlerini Emirdağ'ında ziyaret eder.

Ömer Halıcı 9. Hava Üst Komutanlığında pilot olarak görevli iken, 31 Temmuz 1954 tarihinde saat 19.55'de, Manyas Gölü civarında bulunan Müvetter köyü yakınlarında, F84 uçağı ile yere çarparak şehid olur. Naşı Balıkesir Hava Şehitlik Kabristanı'na defnedilir. Ömer Ağabey dört çocuk babasıdır.

Said Nursi hazretlerinin kurtulduğu bir musibetin hemen akabinde, "Ömer benim yerime şehid oldu" sözlerini çok ravilerden duymuşuz. Bediüzzaman hazretlerinin çok kıymetli talebesi Ömer Halıcı'yı, muhtelif zamanlarda hatıralarını kaydettiğim mesai arkadaşlarının anlatımıyla tanıtmaya çalıştım. Kimlik ve kaza ile ilgili bilgileri de uzun araştırmalardan sonra, Türk Havacılık Tarihi Arşivinde buldum ve oradan derledim.

Em. Hav. Astsubay Mehmet Batmazoğlu Anlatıyor:

Denizli'nin Acıpayam ilçesinde 1935 yılında doğdum. Emekli Hava Astsubayım. Şehid Pilot Ömer Halıcı'nın babası Sabri Halıcı ağabeyle tanışmamız ve oğlu hakkında konuşmamız şöyle oldu:

Yıl 1956. Eylül ayının ortalarında 15 günlük senelik iznimi aldım, görev yerim olan Balıkesir'den İzmir'e geldim. Trenle İzmir'den Denizli'ye giderken kompartımda Risale-i Nur'dan "İman Hakikatleri" kitabını açıp okumaya başladım. Karşımda oturan yaşlı amca: "Evlad ne okuyorsun?" diye sordu. Ben de: "İman hakikati amca" dedim. "Ben de abdest alayım beraber okuyalım" dedi. Abdest aldı, sonra o amca ile tanıştık. Kendisinin "Konyalı Sabri Halıcı" olduğunu söyledi. Ben de kendimi takdim ettim, görev yerim olan Balıkesir'den memleketim Acıpayam'a gitmekte olduğumu söyledim.

Sabri Amca: "Benim de Balıkesir'de Pilot Astsubay oğlum vardı, adı Ömer Halıcı, kendisini tanıyor musun?" diye sordu. "İsmini duydum, onlar Filo'da ben bakımevinde olduğumdan kendisini görmek, tanışmak kısmet olmadı. Fakat cenaze merasiminde buldum, o zaman çok üzülmüştüm. İmanlı bir pilot ağabeyimizdi, Balıkesir'de Martlı Mahallesi'nde hava Astsubay Muzaffer Erdem ağabeyle karşılıklı dairelerde oturuyorlardı, komşu idiler. Ben maalesef kendisini tanıyamadım" dedim.

Sonra Sabri Halıcı ağabey şunları söyledi: "Ömer, 1954 senesi Temmuz ayında, akşamüzeri uçuşu için 192. Filo'ya göreve geliyor. Şehirden gelirken arkadaşlarım soğuk su içsinler diye Filo'ya buz getiriyor. O yıllarda buzdolabı olmadığından sular buz ile soğutulup içiliyordu. Rahmetli Ömer, tayyarenin kanadı altında akşam namazını eda ediyor, sonra Filo'daki arkadaşlarıyla uçuşa kalkıyorlar. Havada bir müddet uçtuktan sonra tayyaresi arızalanıyor ve Bandırma yakınlarında yere çakılıyor. Kurtarma ekibi uçağın küçük bir parçasını buluyor. Allah gani gani rahmet eylesin. Amin..."

Sabri Halıcı ağabey ile böyle konuşurken baktım gözleri yaşardı, konuyu değiştirdi. "Evlad ben Isparta'ya gidiyorum, kısmet olursa Üstad'ımızı ziyaret edeceğim" dedi. "Amca beni de götür, ben de Üstad'ımızı ziyaret edeyim" dedim. "Olur, evlad" dedi. Bu ziyaret bir gün sonra gerçekleşti, Üstad'ımızı ziyaret etmek nasip oldu. (Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-1)

Em. Hav. Astsubay Muzaffer Erdem Anlatıyor:

Sabri Halıcı ağabeyin oğlu şehid pilot Ömer Halıcı Balıkesir’de ev komşum ve meslektaşımıdır. Risale-i Nur’u ondan tanıdım. Ömer Halıcı başarılı bir pilottu. Sonradan çok iyi bir nurcu oldu. Bir gün Filo kumandanı olarak Manyas gölü üzerinde uçarken uçağı düştü ve şehid oldu. O sırada 2.Emirdağ Lâhikası sayfa 198’de anlatılan Barla Denizinde (Eğirdir Gölü) kayığın batma hâdisesi oluyor. Üstad Bediüzzaman’ın kayığı batmak üzere iken kurtuluyorlar. Sahile çıktıklarında ateş yakıp Üstad’ı kurularlarken, bu şahadet haberi geliyor. Üstad o zaman “Ömer benim yerime şehid oldu” diyor. (Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-1)

Em. Pil. Hav. Astsubay Ali Demirel Anlatıyor:

Abdülkadir ile birlikte Erzincan tayyare alayında vazifeye başladık. İkimiz ayrı taburlardaydık. Bir gün arkadaşım Abdülkadir: “Yahu bizim taburumuzda bir başçavuş pilot var, bir besmele çekti ki... Allah! Allah! Bir duyacaksınız.” dedi. Düşünün, o zaman besmele çekilmesi bile dikkati çekiyordu. “Kim o?” dedim. “Ömer Halıcı” diye cevap verdi. Meğer Ömer Halıcı da bir hafta olmuş namaza başlayalı. Sonradan öğrendik ki Konyalı Halıcı Sabri’nin oğlu; babası Afyon’da Üstad’la beraber hapis yatmış birisi. İstanbul’dan hafız getirtip çocuklarına ders aldirmiş zamanında. Ömer namaz kılmaya yeni başlamış ama çocukluğundaki bu derslerden mütevellit besmele çekmeyi iyi biliyor.

Velhasıl Ömer Halıcı ile tanıştık. Bir araya geldiğimizde biz ona sık sık tarikattan bahsediyorduk. Çok hoşuna gidiyordu. Bir gün: “Eskişehir Muttalip köyünde bulunan Şeyh Hilmi Efendiye mektup yazsan da bana da bir ders verse” dedi. Ben de: “Tarikat işi böyle mektupla olmaz; gidersin, Şeyh Efendi’nin önüne diz çökersen, ben ders istiyorum dersin. Herkese de vermez zaten” diye cevap verdim. Bu konuşmanın üzerinden kısa bir vakit geçtikten sonra Ömer Halıcı izin aldı, memleketi Konya’ya gitti. Varınca babasına demiş ki: “Ben Muttalip’e gideceğim.” Babası merakla: “Ne yapacaksın Muttalip’te?” diye sormuş. Ömer, “Tarikat dersi alacağım” deyince; “Oğlum, Emirdağ’ında Bediüzzaman var, sen ona git” demiş ve Üstad’ı anlatmış. Derken Ömer Halıcı tarikatçı olmak için gitti, nurcu olarak geri geldi. Dolayısıyla biz de Risale-i Nur’u ve Bediüzzaman’ı Ömer Halıcı vasıtasıyla duymuş ve tanımış olduk.

Ömer Halıcı kısa bir süre sonra Emirdağ’dan kitaplar getirtti, büyük boy teksir kitaplardı bunlar. Biz de aldık bu kitaplardan. Sözler, Tilsimler, El Hüccet-ül Zehra ve Cevşen almıştım ben ilk olarak. Ama tabii kitaplar Osmanlıcaydı. Aslında ilk tayin yerim Bursa’da henüz daha din imanla alakamız yokken, Cenab-ı Hak’ın sevgiyle, boş vakitlerimizde ev arkadaşlarımızla birlikte bir şeyler yapalım diyerek Osmanlıca öğrenmiştik biraz. Ama Risale-i Nurları okuyacak kadar iyi biliyordum.

Eskişehir’de görevli iken 1952 yılında Ömer Halıcı dâhil, yedi kişi ile beraber Üstad’ı ilk ziyaretimi yaptım. Bu ilk ziyaretimizin üstünden yaklaşık bir buçuk yıl geçtikten sonra henüz Eskişehir’de vazifeliyken 1954 senesinin temmuz ayında Ömer bir uçak kazasında şehit oldu. Üstad’ın Ömer için benim yerime şehit oldu, dediğini bir yerlerden işitmişim. Meğer Üstad ve yanındaki birkaç kişi Ömer’in şehit olduğu gece, Eğirdir Gölünde kayıkla fırtınaya yakalanmışlar.

Daha sonradan duydum ki, Ömer’in şahadetinden sonra Üstad’ı bir havacı ziyaret etmiş. Üstad kendisine Ömer’i tanıyıp tanımadığını sormuş. Sonra da: “Ben onu yirmi evliyaya değişmem” diye yâd etmiş. Düşünün, Ömer 1950 senesinde namaza başlıyor, 1954 senesinde şehit oluyor. Cenab-ı Hak kendisine dört yıl zarfında hem dindar olmayı, hem Risale-i Nur’la tanışıp hizmet etmeyi, hem de Üstad’ın bu taltifine mazhar olmayı nasip ediyor. (Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-5)

Ömer Halıcı’nın ismini de zikrederek kazanın haberini yapan Milliyet Gazetesi